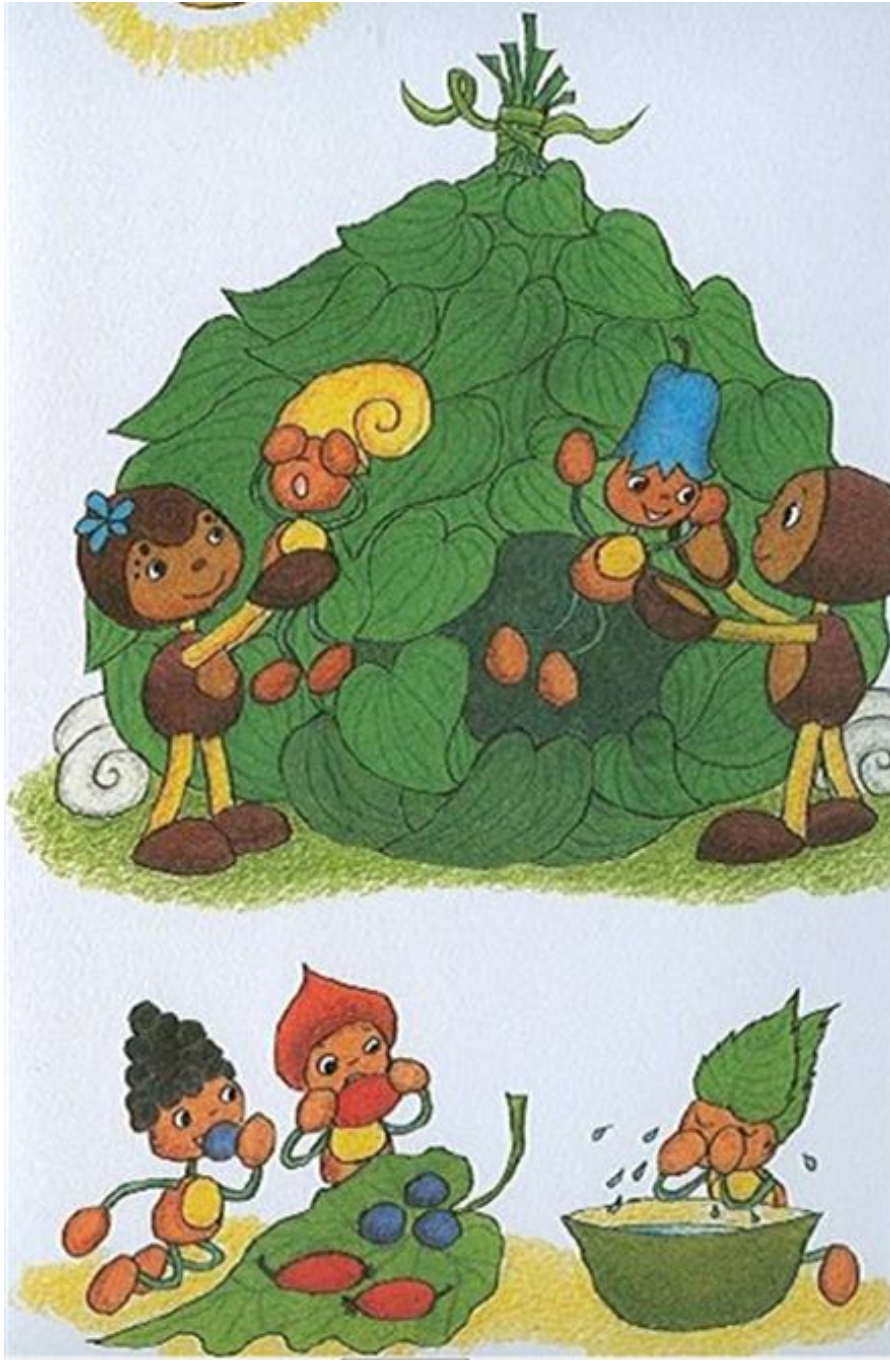

Marék Veronika

KIPPKOPP, HOL VAGY?

CERUZA

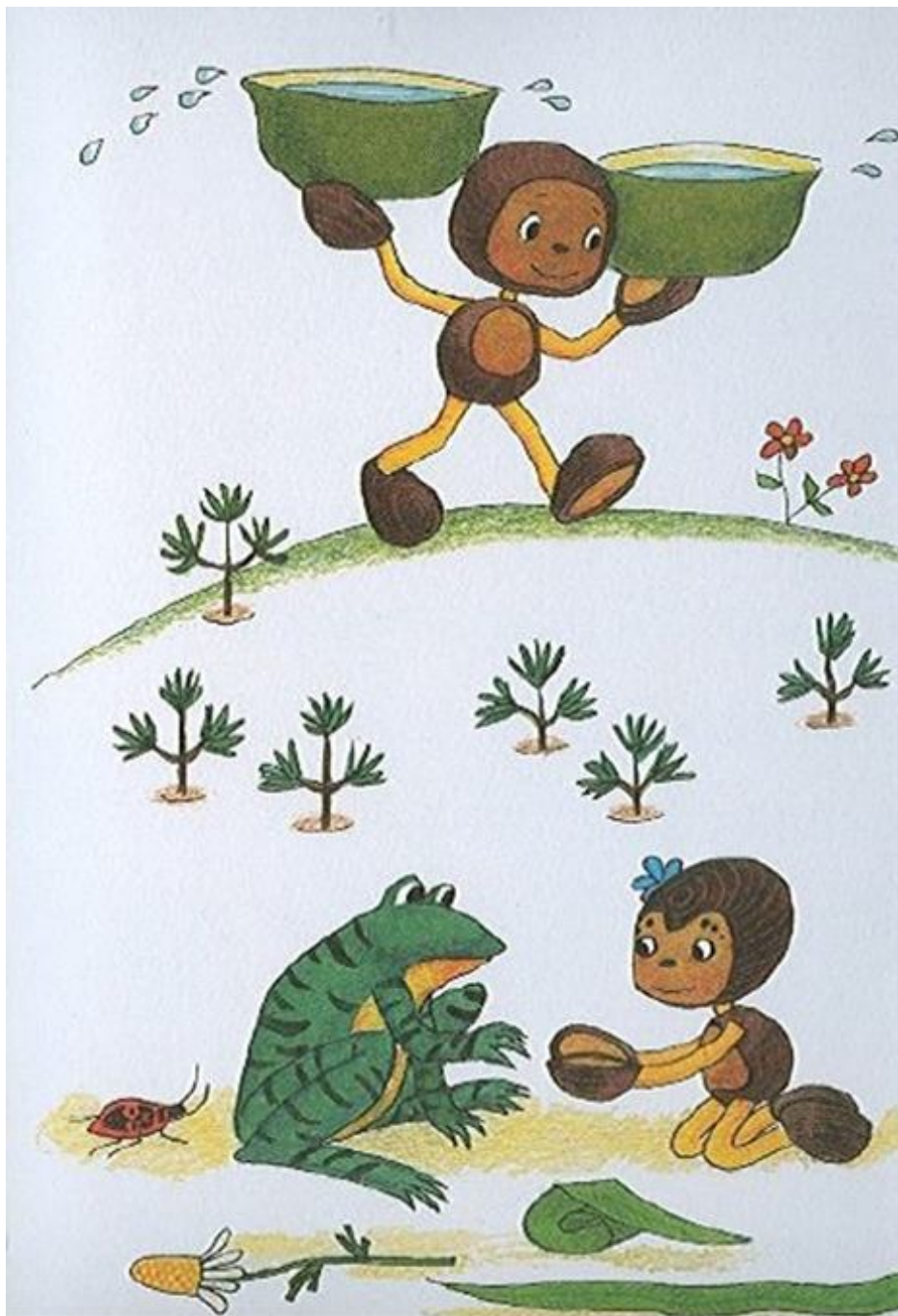
A Dimbes-Dombos erdő felett kisütött a nyári nap. Ébredezett a gesztenyecsalád. A kipikopik nyújtózkodtak, ásítottak – aztán sorra megmosakodtak, megreggeliztek.

Reggeli után mindnyájan útnak indultak. Sok dolguk volt. Virág egy ritka madár fészket őrizte, Bogyó seperte az utat, Mogyoró gombát gyűjtött, Csigabiga piros csipkebogyót, Levél kamillavirágot szedett.

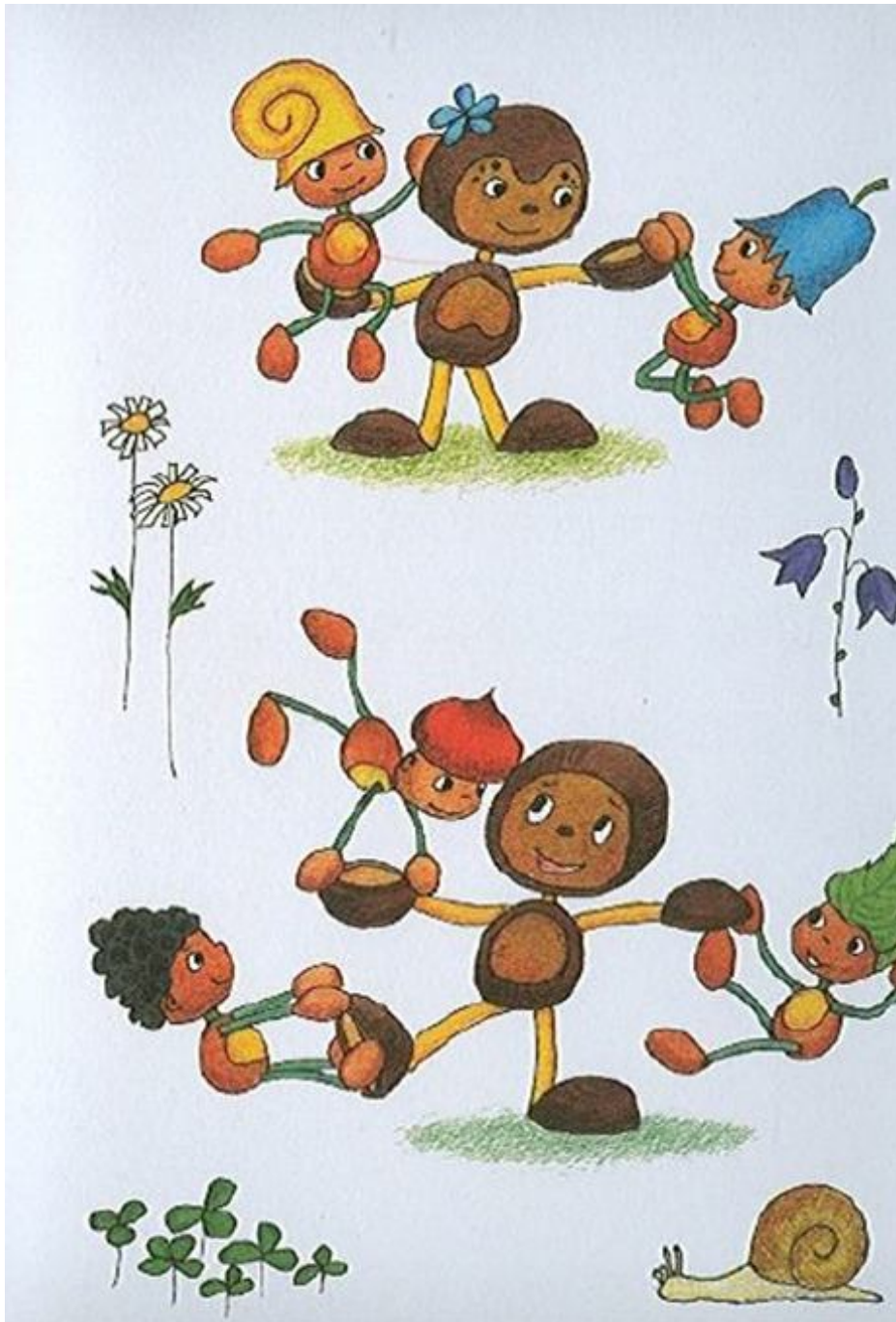
Kipkopp vizet hordott fel a völgyből, és meglocsolta a frissen ültetett fenyőcskéket, mert nagy volt a szárazság. Tiptopp a beteg állatokat gyógyította.

Délután aztán játszottak, kirándultak, és alig várták az estét. Mert vacsora után Kippkopp elkiáltotta magát:

– Lássuk, ki a legerősebb!

Birkóztak, hemperegtek, kiabáltak és nevettek, amíg jól el nem fáradtak.

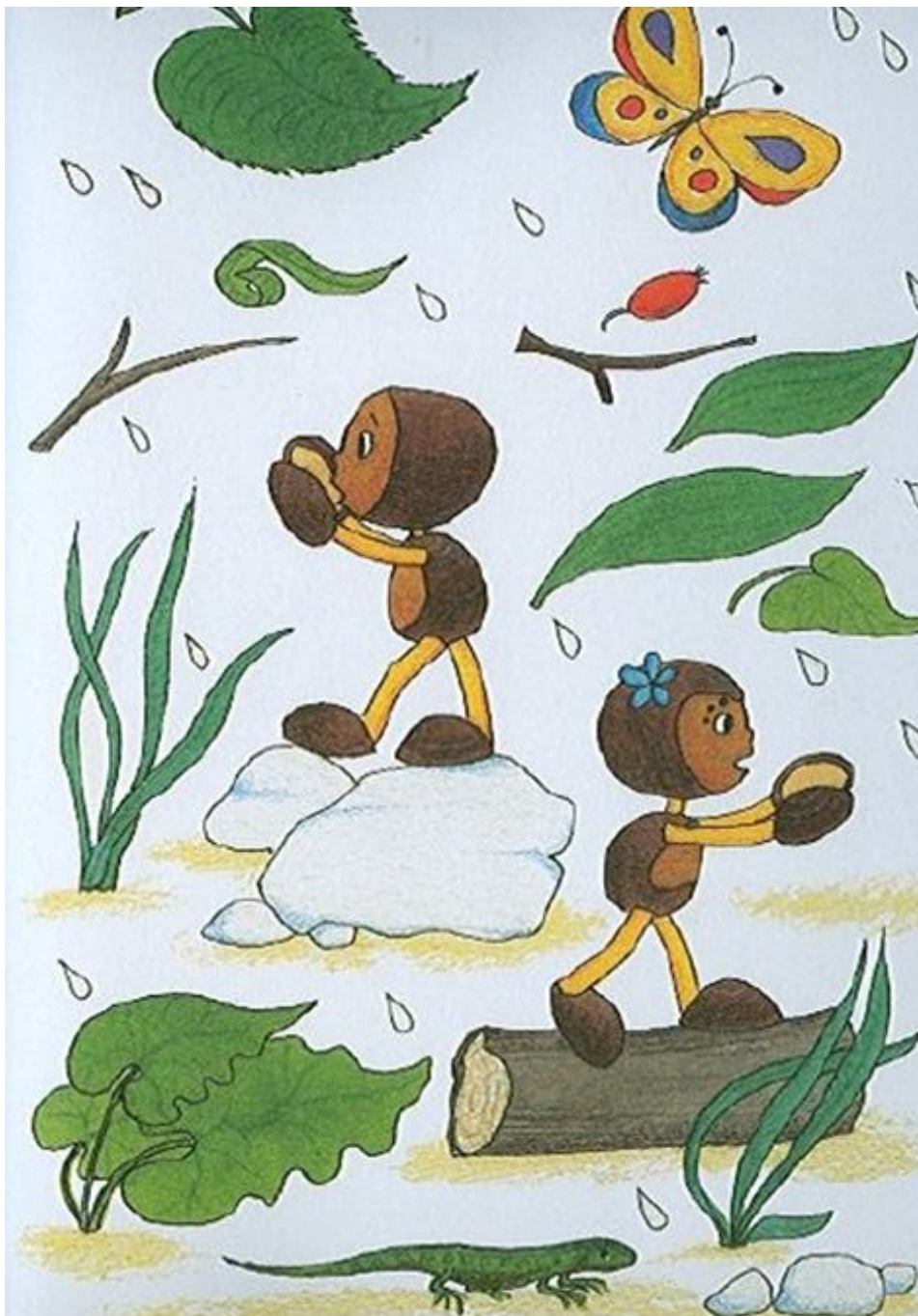
Így teltek-múltak a napok. De egy reggel olyan furcsa, vad szél támadt, amilyen sosem volt még. Zúgott, süvített, mindent felkapott és a levegőbe röpített. Elsodorta az apró kipikopikat...

Kippkopp és Tiptopp megpróbálta túlkiabálni a szélzúgást:

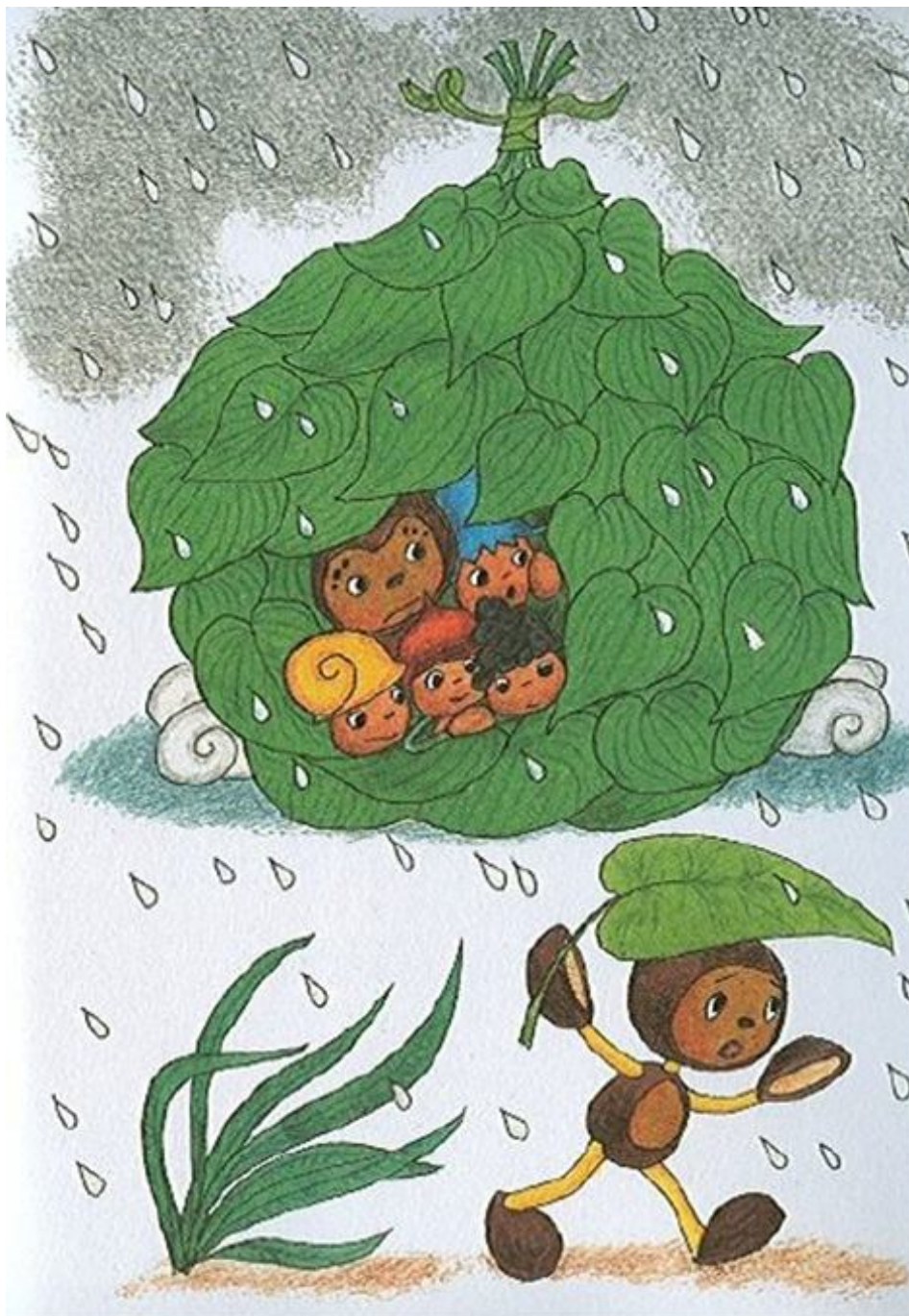
– Azonnal fussatok haza!

Mondani se kellett, akárhova vetette is őket a szél, a kipikopik mind a levélházikó felé igyekeztek.

Ömleni kezdett az eső, de szerencsére addigra mindenki hazavergődött. Mindenki? Nem, egyvalaki hiányzik.

– Levél! – kiáltotta kétségbeesetten Kippkopp, és kirohant a zuhogó esőbe, hogy megkeresse.

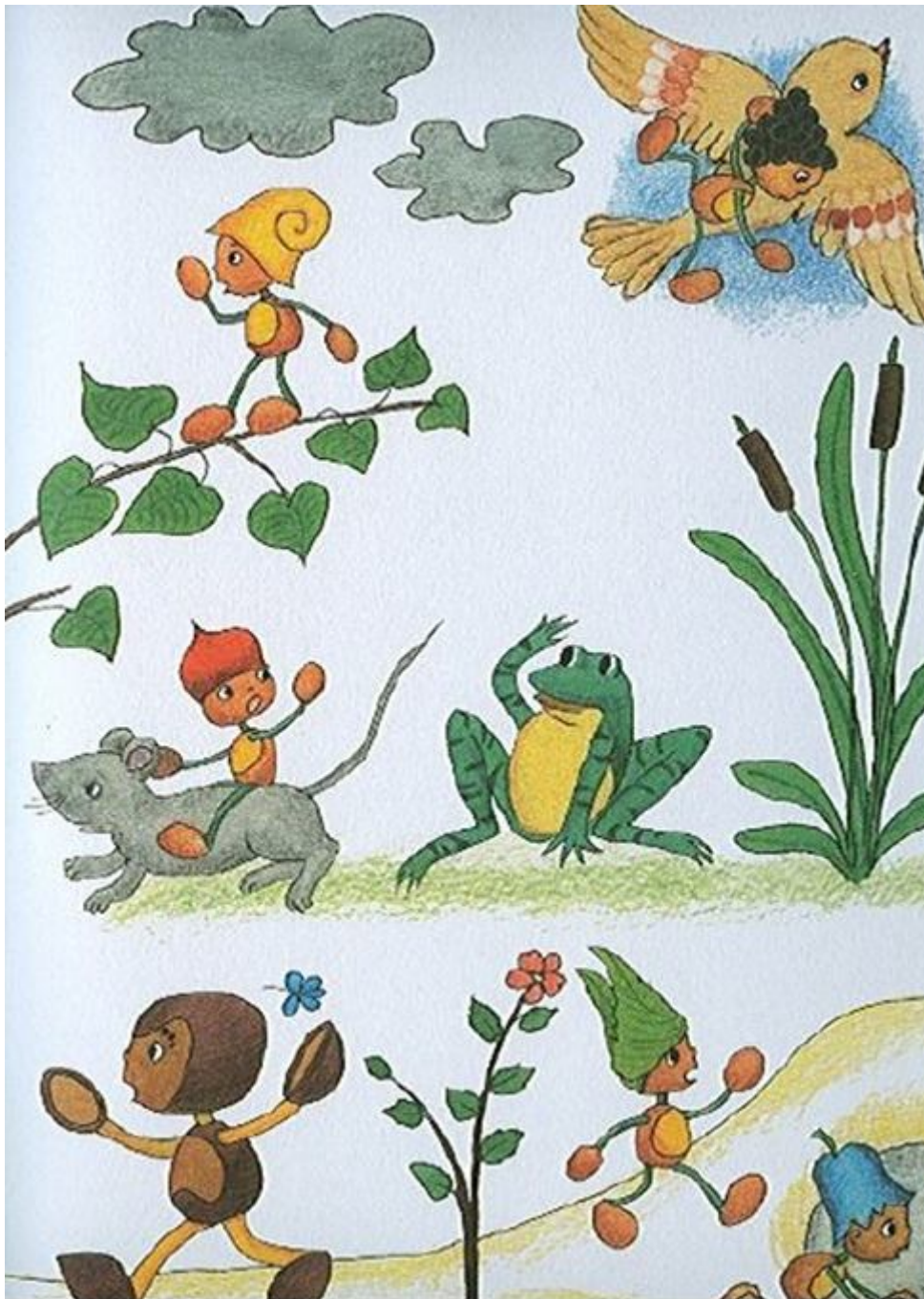

Továbbszárguldott a vihar, már csak szemerkélt az eső. A patak partján egy lapu alól előbújt Levél. Tiptopp megölelte.

- Szerencse, hogy Kippkopp megtalált!
- Kippkopp? – csodálkozott Levél. – Őt nem is láttam.

– Akkor hol van Kippkopp? Keressük meg!
Keresték földön. égen és a föld alatt. Kipikopik
hangjától zengett az erdő:
– Kippkopp, hol vagy?
– Kippkopp, hol vagy?
De senki sem válaszolt.

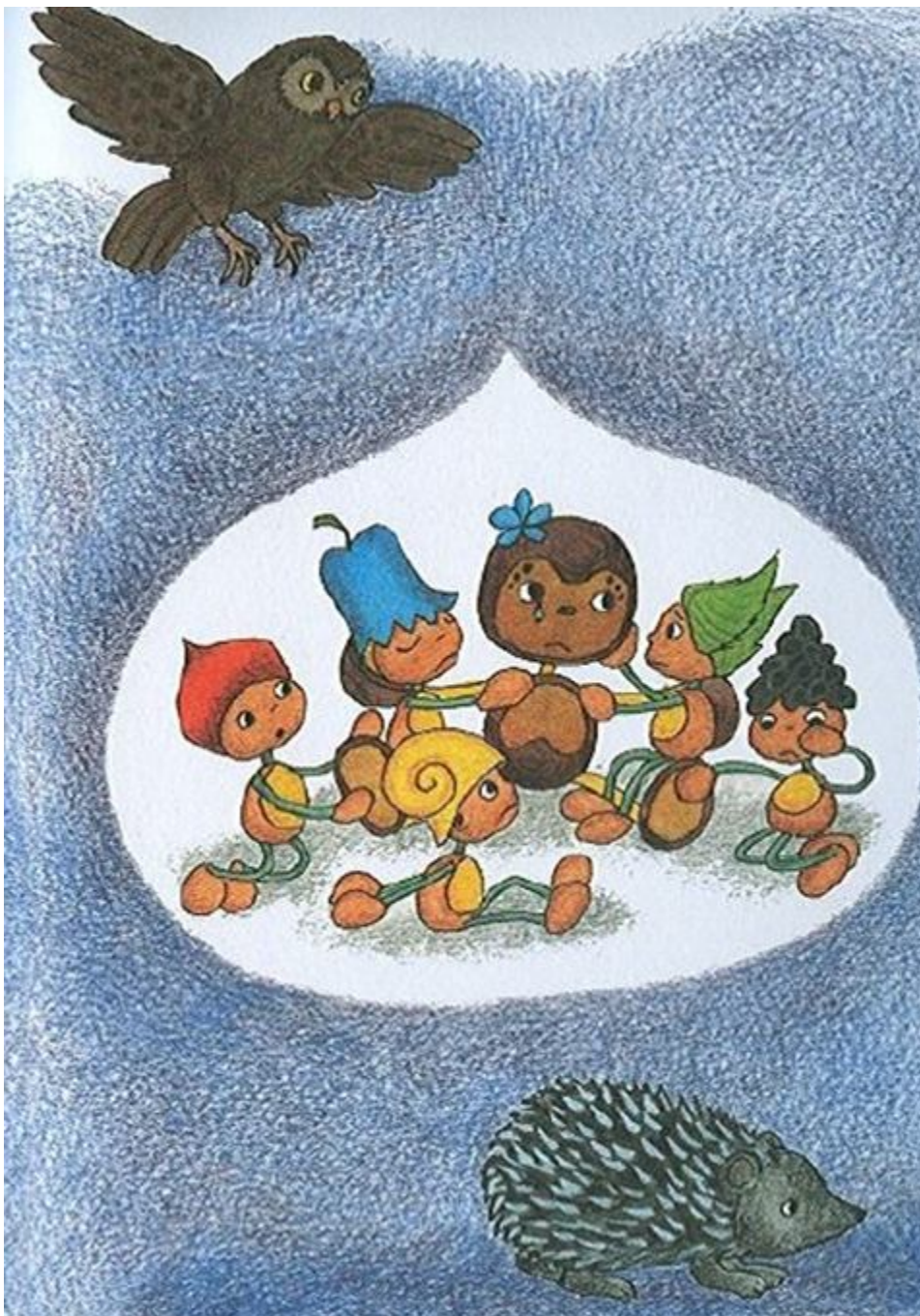

Besötétedett, de Kippkopp még mindig nem ért haza.
Riadtan bújtak egymáshoz.

– Mi történt vele? És mi lesz velünk?

– Sírjunk – hüppögte Bogyó.

Tiptopp megsimogatta. – Úgy kell tennünk, mintha velünk lenne. Biztos hazajön, ha tud.

Másnap szomorúan indultak az erdőbe. Mindent szépen megcsináltak úgy, mint máskor, de folyton Kippkoppra gondoltak. Nagyon hiányzott és aggódtak érte.

– Ki fogja meglocsolni a kicsi fenyőket?

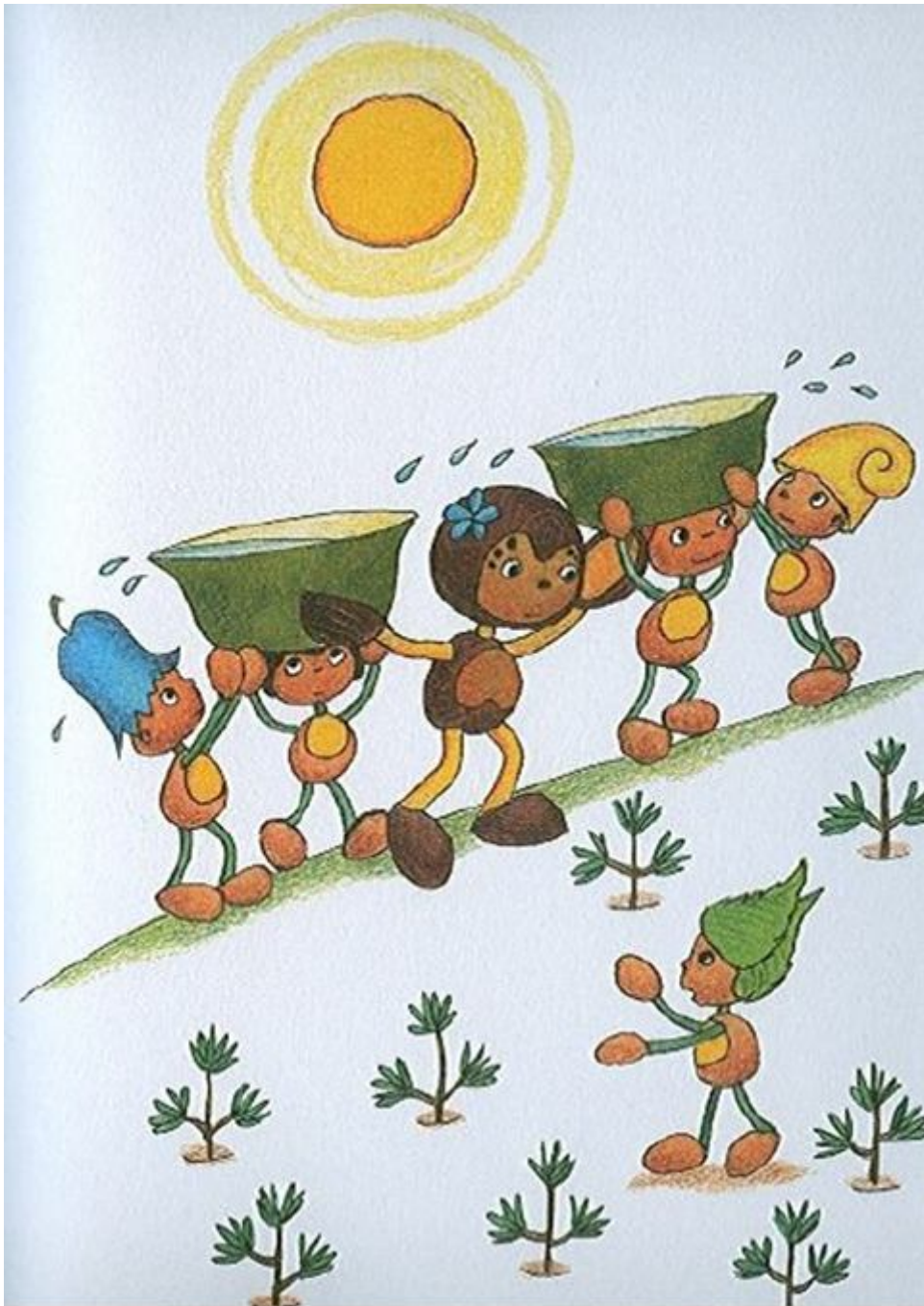
Tiptopp lement a forráshoz, de egyedül nem boldogult. Nem volt olyan erős, mint Kippkopp. A gyerekeke összetanaktak.

– Most mit csináljunk?

– Segítsünk neki!

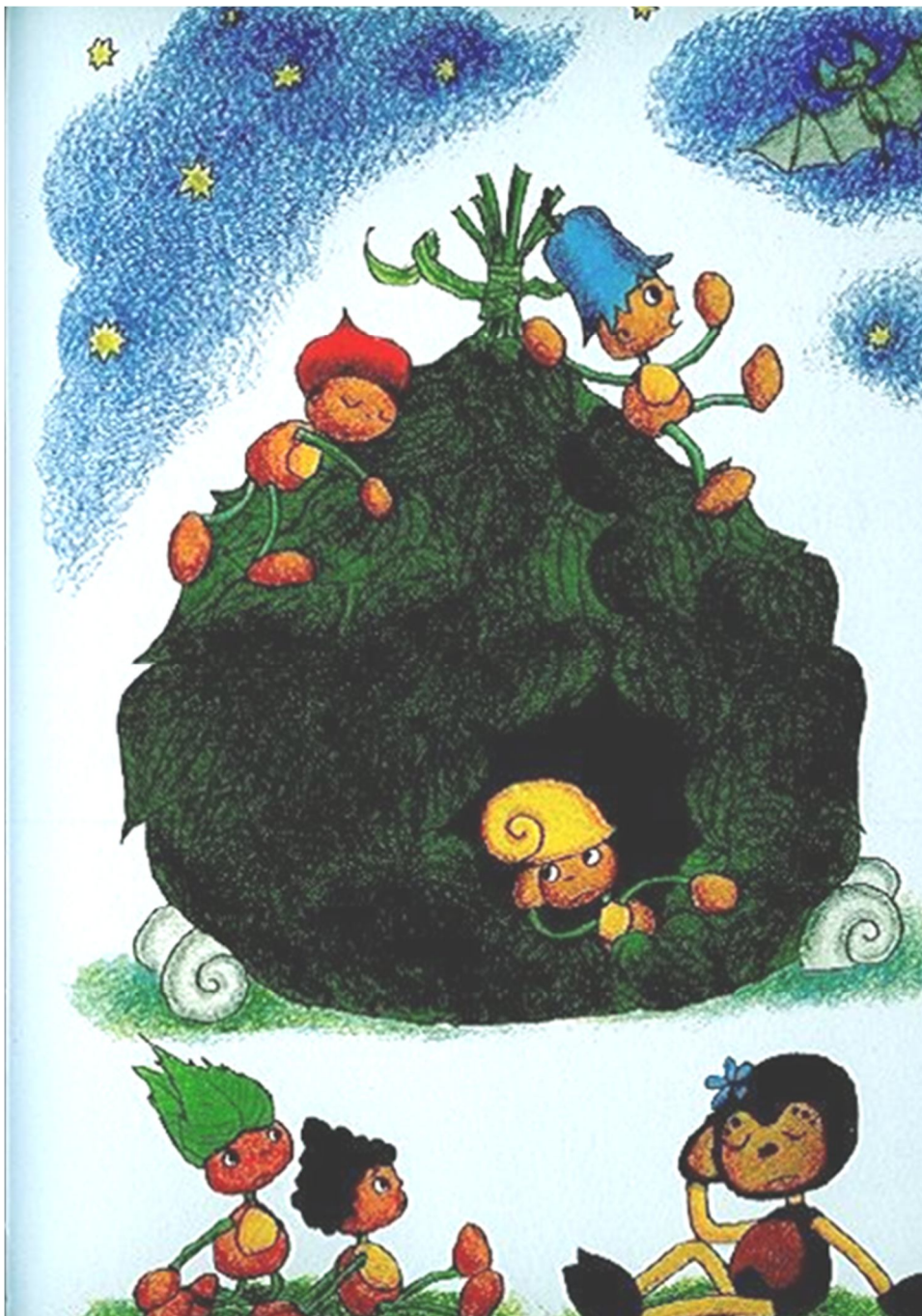
Így, közösen már sikerült is megöntözni a száraz fenyőcsemetét. Délután aztán tovább keresték Kippkoppot – de hiába, nyom nélkül eltűnt.

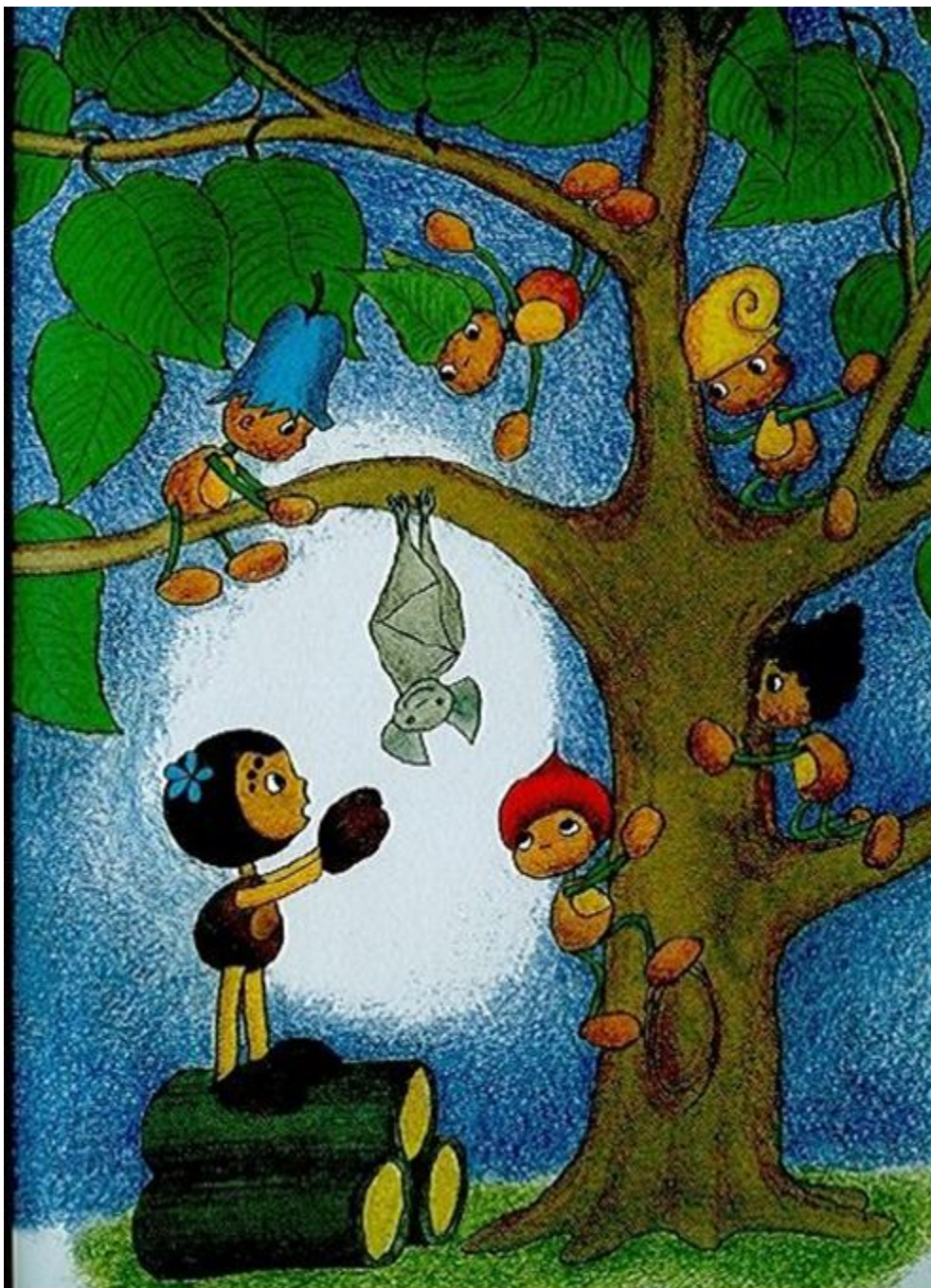
Lassan elmúlt hét hosszú nap. Fáradtan és Szomorúan üldögéltek a levélházikó körül, amikor Virág felvisított.

– Juj, itt egy denevér! Kergessétek el!

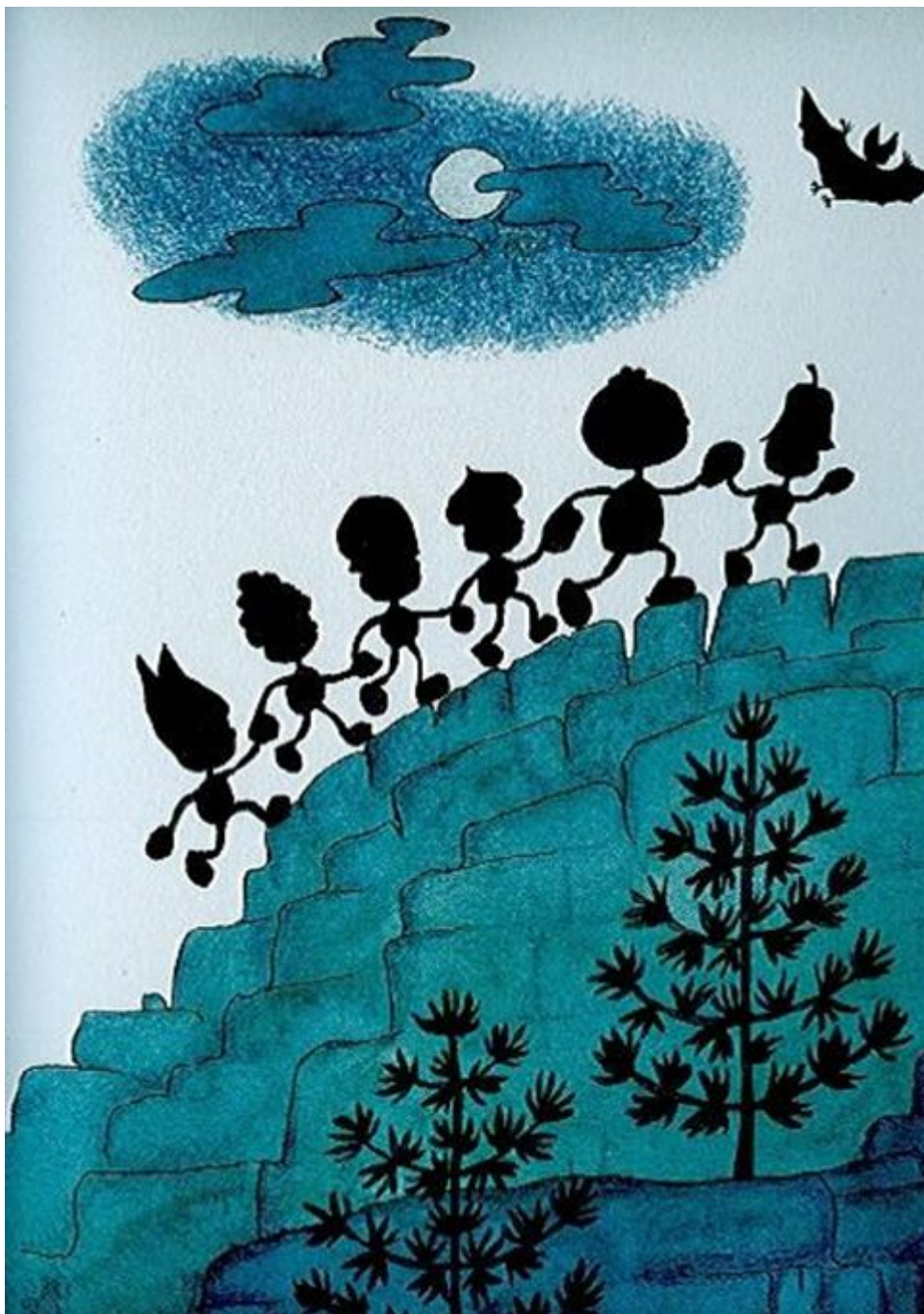
De a denevér nem tágított, ott repkedett körülöttük.

- Üzenetet hozok. Hallgassatok meg! Kipkopp küldött. Belecsúszott egy sziklahasadékba, és nem tud kimászni. Segítséget kér.
- Induljunk! – kiáltotta Tiptopp.
- Mi is jövünk! – ugrottak fel a kipikopik.

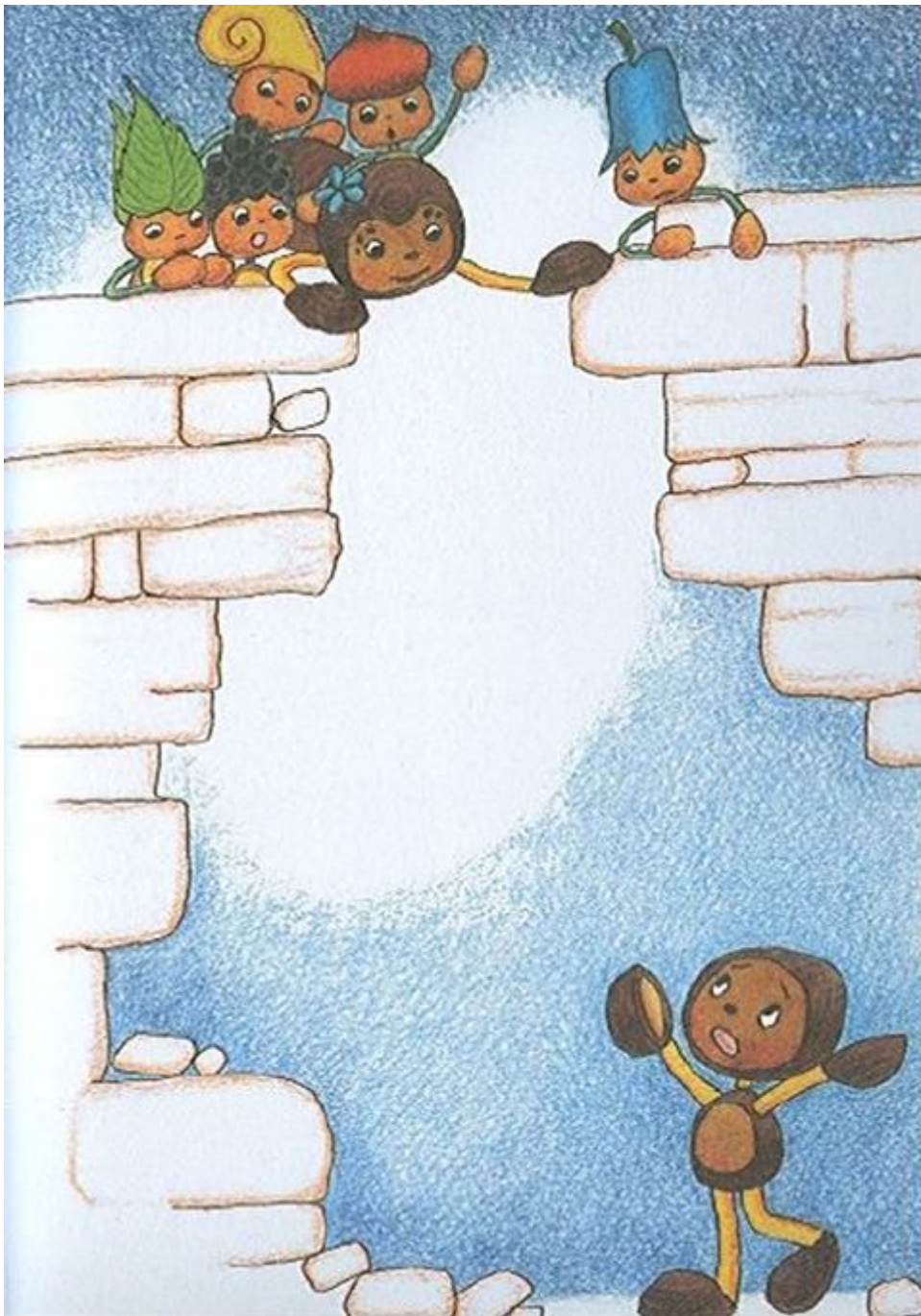
Sötét éjszaka volt, csak a Hold világított. Szorosan fogták egymás kezét, hogy el ne essenek a hepehupás sziklákon. Ismeretlen vidékre vezette őket a denevér...

Elfáradtak, mire odaértek a hasadékhoz.

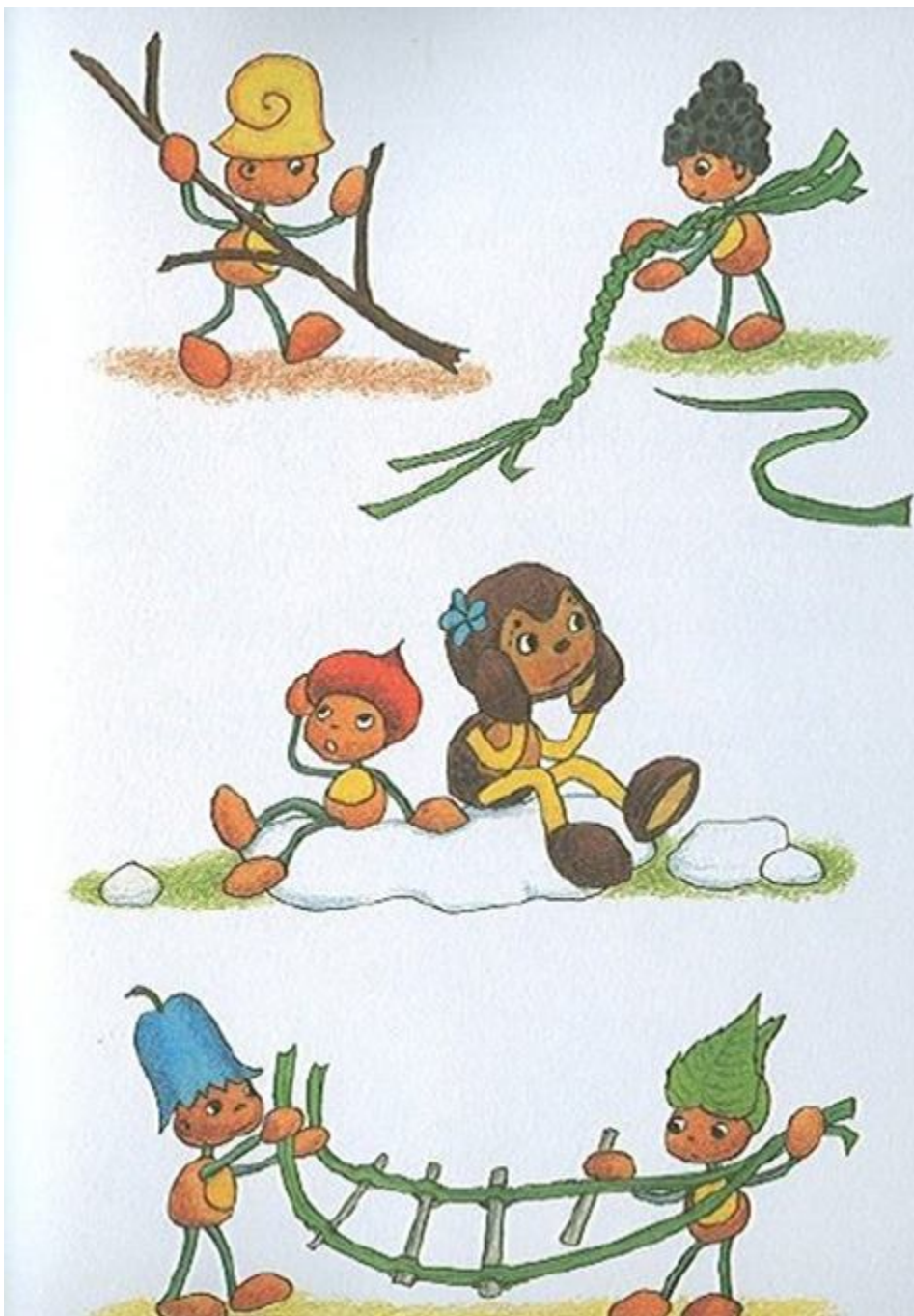
– Kippkopp, Kippkopp! – kiáltotta Tiptopp.

– Itt vagyok! Csakhogy megjöttetek! – Hangzott Kippkopp hangja tompán a mélyből. – Segítsetek! Húzzatok ki!

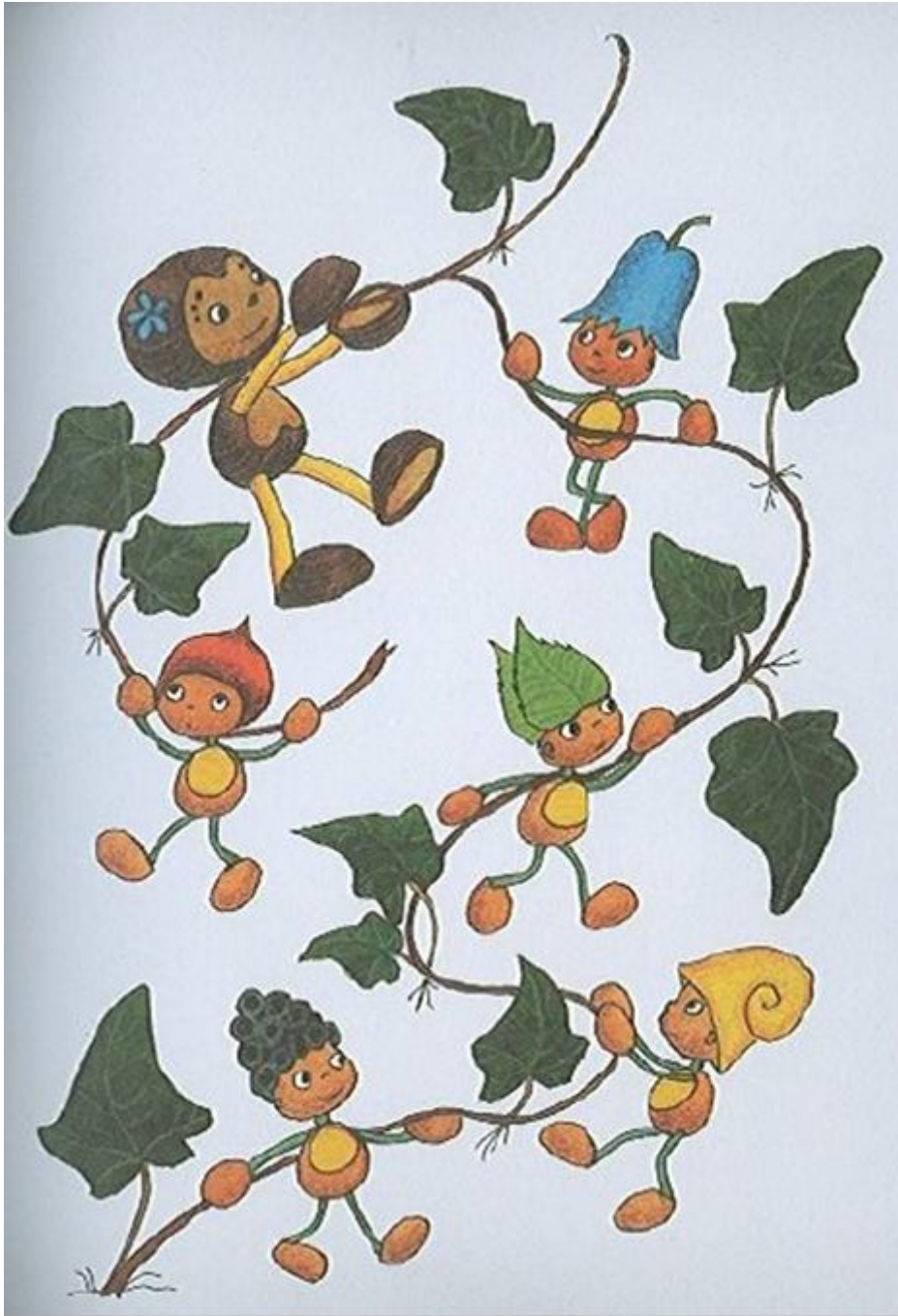

– Mivel húzzunk ki? Faággal? Fűkötéssel? Létrával? Egyik se jó, mindegyik túl rövid. Akkor Mogyorónak eszébe jutott kedvenc erdei hintája.

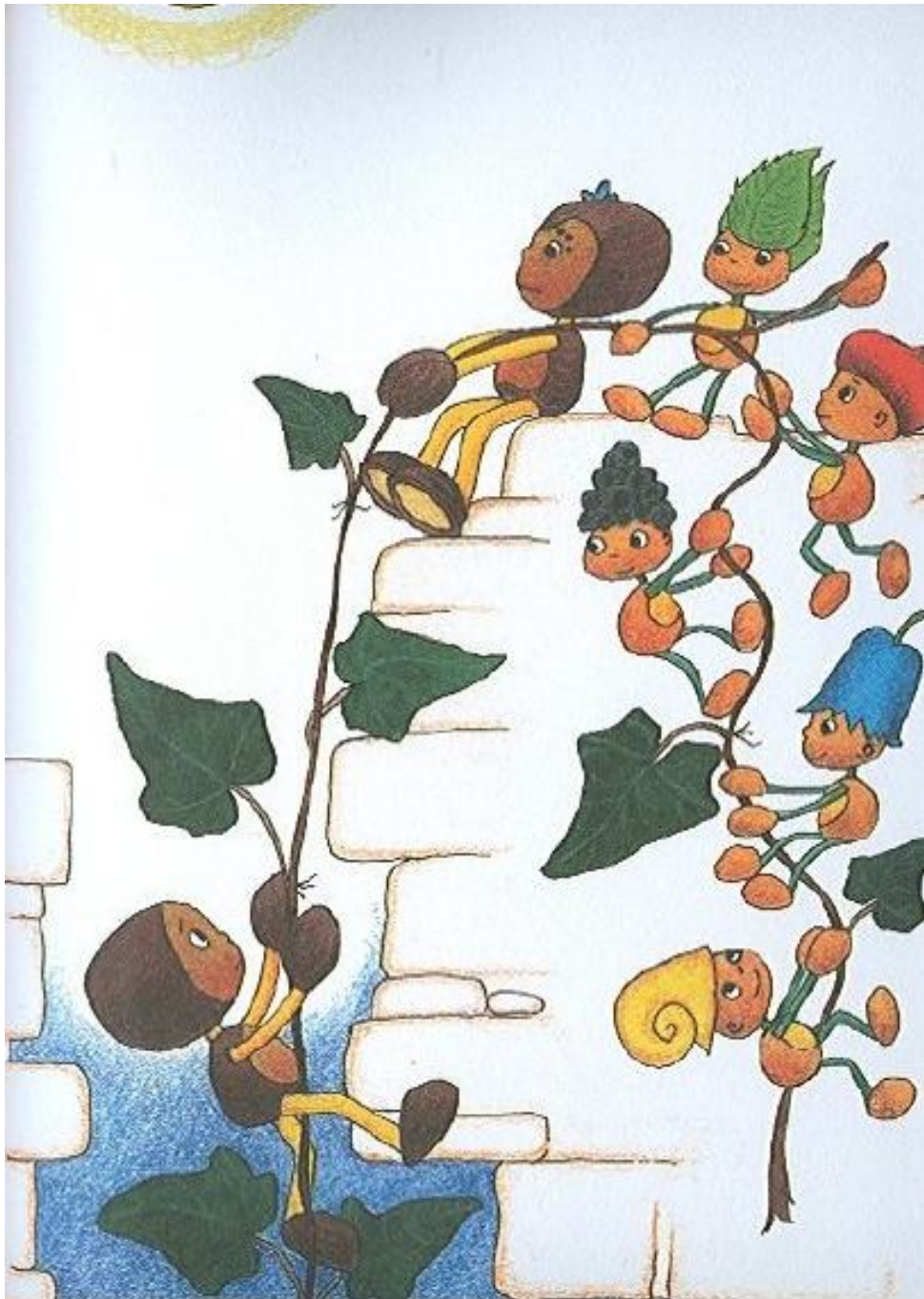
– Keressünk egy hosszú szál borostyánt! Azon biztosan fel tud mászni Kippkopp.

– Igazad van, keressünk borostyánt! – s már szaladtak is a kipikopik. Szerencsére a közeli erdőben rá is bukkantak egy jó hosszú indára. Leszakították, és odacipelték a hasadékhoz.

Mindannyian belekapaszkodtak, és leeresztették a mélybe. Kipkopp erősen megfogta, és gyorsan felmászott az övéikhez. Nagy volt az öröm!

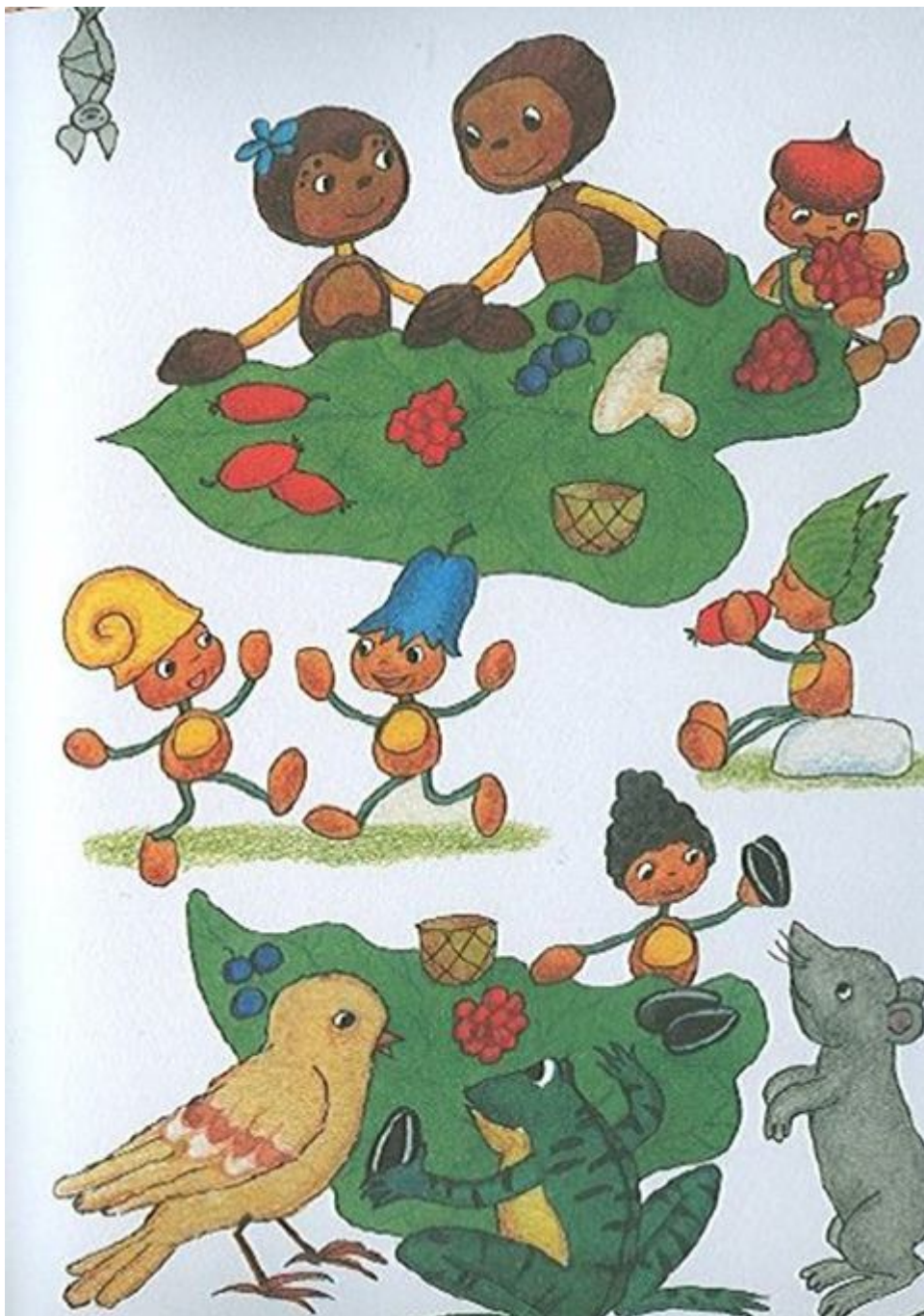
Megölelték, össze-vissza szorongatták egymást. Aztán lerogytak a fűbe, úgy elfáradtak a mentésben. El is szunyókáltak egy picit, amíg Kippkopp fel nem keltette őket:

– Éhes vagyok! Siessünk haza! Hét napja nem ettem egy falatot sem.

Így még sosem ízlett kipikopiknak a reggeli. Amikor mindenki jóllakott, Kippkopp felállt.

– Lássunk munkához! Biztos szomjasak a fenyőcskék.

Álmélkodva állt meg a dombtetőn.

– Hiszen ezek kétszer akkora nőttek!

– Együtt locsoltuk őket minden nap! És minden mást is megcsináltunk – dicsekedtek a kipikopik.

– Büszke vagyok rátok! – mosolygott Kippkopp. – akkor ma egész nap ünnepelünk.

Sétálgattak, játszottak, beszélgettek – és alig várták az estét. Mert vacsora után Kippkopp végre elkiáltotta magát:

– Lássuk ki a legerősebb!

Ekkora birkózást még nem látott a Dimbes-Dombos erdő!!!

